

er nogen Fare derfor, men selv om saa var, er det jo dog ligesaa billigt, at Embedsmændene dese de onde Løber som de gode med de skatteyndende Borgere. Er det ikke det Hovedargument, der anvendes, naar Talen er om Tillæg til Embedsmændenes Lønning, at den nuværende Periode er en gylden Tid, gylden for Staten som Heelhed betragtet, og gylden for de skatteyndende Borgere i Almindelighed, men derimod en besværlig Tid for Embedsmændene, og er det da ikke ligesaa billigt, siger jeg, at naar f. Ex. — og det hører til Mulighederne, vi have før seet det — en Ed. Rug falder ned til 2 Rd., en Ed. Byg til noget Mindre o. s. v., eftersom Kornpriserne staae i Forbindelse med hverandre, hvoraf Følgen vil blive, at de indirecte Statter betydeligt ville dale, at Landets Kræfter ville formindskes, og directe Statters Paalæg ville blive en Nødvendighed — er det da ikke ligesaa billigt, siger jeg, at Embedsmændene da ogsaa maatte finde sig i dette Lyk? Det er naturligt, at under saadanne Omstændigheder ville Livsformødenhederne — her er stadigt kun Tale om Livets første Formødenheder — kunne bringes tilveie for en mindre Pengesum, og er det da ikke ligesaa billigt, at han deler disse onde Løber med Statterne? Man kan vel sige, at man kan ordne Forholdet ved andre Love, vi kunne votere højere Lønninger nu, da Løberne ere gode, og vi kunne tage fra dem igjen, naar Løberne blive slettere, men det er ikke nær saa let at faae taget fra, som at lægge til, og vi ville da høre, hvorledes det vilde blive udtalt, hvilken himmelfrigende Uret det er, at en Gage, som engang er bleven tilstaaet, nu for en Deel skal ned sættes. Ligesaa billigt, som det imidlertid er, at vi her række Haanden til at forbedre Embedsmændenes Løn,

ligesaa billigt er det, at disse, naar Løberne vende sig, renoncere paa Noget af denne Løn, og der er Ingen af os, der kan borge for, at Løberne ikke kunne forandre sig. Jeg vil derfor kun sige, at jeg har det Ønske, hvad denne Lov angaaer, at den maa faae en længere Varighed, men at den forøvrigt maa blive saaledes som den er, saa at en vis Qvotadeel af Embedsmændenes Løn skulde beregnes efter Capitalstarten for Korn; imidlertid skulde jeg dog mene, at det ikke kunde være af Veien, at en Deel af denne Qvotadeel blev beregnet efter Prisen paa Byg og en anden Deel efter Prisen paa Rug, thi begge Dele ere Landmandens vigtigste Frembringelser, medens Ingen kan borge os for, at begge Dele ville stige og falde i et og samme Forhold. Naar dette blev taget som Regel, og Loven blev vedvarende for Fremtiden — alle Love kunne naturligviis forandres, men naar den dog blev bestaaende, indtil den blev forandret ved en anden Lov — saa vilde jeg finde, at der var Billighed deri, og jeg skulde da ikke være nær saa tilbageholdende med at votere Gageforhøielser, som jeg hidtil har været. Bliver Gagen derimod ansat i contante Penge, saa er det ingen let Sag at faae den nedsat igjen, isald det skulde findes fornødent, det vil stadigt finde Modstand og i Særdeleshed fra Regjeringens Side, og jeg mener, at det, om jeg saa maa sige, maa være Regjeringen hjært i den Henseende at have Noget at støtte sig til, thi Regjeringen kan og bør ikke villig række Haand til Gagenedsættelser, men vi Andre maae heller ikke være bange for at udtale os derom. Min Hovedbetragtning er den, at Embedsmændenes Gager skulle stige og falde i Forhold til Conjuncturerne og i Forhold til Landets Kræfter og den Paagjældendes Trang.